

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **APOTEX EUROPE B.V.**, se sídlem Darwinweg 20, Leiden, Nizozemsko, zastoupený JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem se sídlem Karlovo nám. 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2014, čj. MZDR39647/2013, sp. zn. FAR L142/2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, čj. 8 Ad 2/2015-96,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný výrokem II. shora označeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) ze dne 5. 9. 2013, sp. zn. SUKLS263940/2012, kterým SÚKL jako správní orgán I. stupně ve společném řízení o změně výše a podmínek úhrady léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky náležejícími do referenční skupiny č. 46/1 – léčiva k terapii benigní hyperplazie prostaty, antagonisté alfa adrenergických receptorů p. o. (dále jen „referenční skupina č. 46/1“) stanovil pro tuto referenční skupinu základní úhradu ve výši 3,4730 Kč za obvyklou denní terapeutickou dávku. Současně daným rozhodnutím mimo jiné zařadil do téže referenční skupiny léčivý přípravek APO-TAMIS, u kterého je držitelem registrace žalobce, a změnil výši jeho úhrady ze zdravotního pojištění.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, na základě níž Městský soud v Praze (dále „městský soud“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že způsob určení základní úhrady nebyl v souladu s právními předpisy. Správní orgány stanovily její výši dle § 39c odst. 2 písm. a) zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“) a vycházely z ceny referenčního přípravku FOKUSIN. Cenu však zjišťovaly za jiný časový úsek, než je rozhodné období 21 dnů od zahájení správního řízení, jak jim ukládá § 12 odst. 1 vyhlášky č. 376/2011 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o veřejném zdravotním pojištění (dále jen „prováděcí vyhláška“). Městský soud nepřisvědčil ani závěru žalovaného, že SÚKL nepřezkoumává dostupnost léčivého přípravku, který je předmětem smlouvy o dohodnuté nejvyšší ceně výrobců, přičemž v nyní posuzované věci ze smlouvy o dohodnuté nejvyšší ceně výrobců na přípravek FOKUSIN nevyplývá žádná forma závazku držitele rozhodnutí o registraci přípravku reálně uvádět na trh. Není proto zaručeno, že tento referenční přípravek bude reálně přítomen na trhu v ČR.

[3] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku městského soudu. Společně s kasační stížností uplatnil návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedl, že správní orgány jsou v navazujícím správním řízení povinny postupovat v souladu s právním názorem městského soudu ohledně aplikace ceny platné v rozhodném období (nikoliv v době vydání správního rozhodnutí). V důsledku toho však dojde k porušení práva pojištěnců na bezplatnou zdravotní péči dle čl. 31 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Městský soud uložil správním orgánům, aby vycházely při kalkulaci základní úhrady jen z cen přípravků platných v rozhodném období dle § 12 odst. 1 prováděcí vyhlášky. To je období předcházející vydání správního rozhodnutí, přičemž může předcházet vydání rozhodnutí až o 3 kvartály. Tím budou správní orgány nuceny rezignovat na zákonnou povinnost zajišťovat pro pojištěnce plně hrazené přípravky dle § 39c odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění a § 16 odst. 2 a § 17 prováděcí vyhlášky. Zajistit plně hrazené přípravky lze v zásadě pouze tak, že bude v okamžiku stanovení či změny výše úhrady správním rozhodnutím respektována aktuální (či nadcházející) cena přípravku, aby nová úhrada nebyla nižší (resp. aby byla stejná) než aktuální (či nadcházející) reálná cena. Při povinnosti vždy respektovat mnohdy i neaktuální (překonané) ceny přípravků nebude možno dosáhnout reálného zajištění plné úhrady přípravků tam, kde to zákon o veřejném zdravotním pojištění ve spojení s čl. 31 Listiny žádají.

[4] Žalobce považuje návrh za nedůvodný. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem vůbec nedokládají splnění zákonných důvodů pro přiznání odkladného účinku. Ačkoliv si je vědom, že otázka zákonnosti napadeného rozsudku není pro přiznání odkladného účinku rozhodná, poukazuje na to, že stěžovatel argumentuje v příkrém rozporu se zákonem o veřejném zdravotním pojištění i judikaturou Ústavního soudu. Argumentace stěžovatele zamlčuje fakt, že městský soud odkaz na ceny platné v rozhodném období podle prováděcí vyhlášky činí výlučně pro postup dle § 39c odst. 2 písm. a) zákona o veřejném zdravotním pojištění, tedy přesně v souladu se zněním vyhlášky. Závěr městského soudu o rozhodném období se nevztahuje na postup stanovení základní úhrady dle § 39c odst. 2 písm. c) téhož zákona, což městský soud výslovně uvedl a vysvětlil. Sám stěžovatel navíc přiznal, že správně měla být základní úhrada stanovena podle § 39c odst. 2 písm. c) citovaného zákona, ale v posuzované věci byla chybně stanovena podle § 39c odst. 2 písm. a) téhož zákona. Pokud bude stěžovatele postupovat správně [tedy dle písm. c)], pak mu městský soud vůbec neukládá, aby při kalkulaci základní úhrady vycházel jen z cen přípravku platných v rozhodném období dle prováděcí vyhlášky. Stěžovatel navíc svůj návrh nedokládá žádnými konkrétními skutečnostmi, že by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku pro něj znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám. Pouze emocionálně apeluje na přiznání odkladného účinku ničím nepodloženými a zjevně nepravdivými tvrzeními o porušení práv plynoucích z Listiny. Netvrdil ani neprokázal ani jeden z předpokladů pro přiznání odkladného účinku, které vyplývají z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58. Kromě toho stěžovatel ani nevysvětluje, proč aplikace rozsudku v projednávané věci povede (či může vést) k jím tvrzenému následku, tedy porušení práv pojištěnců dle čl. 31 Listiny. Stěžovatel nedostal ani požadavkům vyplývajícím z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2015, čj. 9 As 236/2015-36, dle kterého přiznání odkladného účinku kasační stížností žalovanému správnímu orgánu bude na místě tehdy, kdy bude podloženo ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem. Žalovaný takovou újmu musí tvrdit a dosvědčit. Podle žalobce navíc může přiznáním odkladného účinku újma vzniknout naopak jiným osobám, a to jak držitelům rozhodnutí o registraci léčivých přípravků, tak pojištěncům. Ta bude spočívat v tom, že jako plně hrazený přípravek v dané skupině posuzovaných přípravků bude vybrán takový, u něhož nebyly ověřeny zákonné požadavky. Pokud bude stanovena úhrada léčivého přípravku postupem provedeným stěžovatelem, nebude v důsledku tohoto na trhu žádný plně hrazený přípravek fakticky dostupný pojištěncům. Vznikne tudíž újma jak držitelům rozhodnutí o registraci těchto přípravků (neboť jejich úhrada bude nižší, než předpokládá zákon), tak pojištěncům, kteří budou

pokračování

nucení užívat přípravky s dopltkem. Žalobce dále připojil odkaz na řadu usnesení zdejšího soudu, kterými obdobné návrhy stěžovatele již zamítl.

[5] Stěžovatel na vyjádření žalobce obratem reagoval a ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku setrval na tom, že jeho nepřiznáním bude zásadně ohroženo právo pojištěnců dle čl. 31 Listiny. Aplikace § 39c odst. 2 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění je pro stanovení základní úhrady v daném správním řízení zcela vyloučena, neboť dohodnutá nejvyšší cena léčivého přípravku FOKUSIN ve smlouvě o dohodnuté nejvyšší ceně výrobců byla vyšší než cena léčivého přípravku s nejnižší cenou za obvyklou denní terapeutickou dávku v EU. Dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10 2017, čj. 6 As 313/2017-18, který vymezuje podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správního orgánu. Stěžovatel je povinen v oblasti poskytování zdravotních služeb chránit veřejný zájem, kterým se rozumí zájem na zajištění kvality a dostupnosti hrazených služeb, fungování systému zdravotnictví a jeho stability v rámci finančních možností systému veřejného zdravotního pojištění. Napadený rozsudek ohrožuje hned dvě složky veřejného zájmu dle § 17 odst. 2 zákona o veřejném zdravotním pojištění. Jde o zájem na zajištění dostupnosti plně hrazeného léčivého přípravku pro pojištěnce a zájem na finanční stabilitě systému veřejného zdravotního pojištění. Mechanismus navyšování základní úhrady dle § 16 odst. 2 prováděcí vyhlášky navyšuje základní úhradu na úroveň zajišťující plnou úhradu alespoň jednoho přípravku v referenční skupině pro pojištěnce a ne výše, protože by docházelo k nehospodárnému vynakládání finančních prostředků. Při soudem uložené povinnosti vycházet mnohdy z již neaktuálních cen přípravků nebude možné zajistit vždy plnou úhradu přípravků tam, kde to žádá zákon a Listina.

[6] Stěžovatel dodal, že k porušení veřejného zájmu dojde ve dvou hypotetických případech. Pokud by SÚKL za účelem zajištění plné úhrady alespoň jednoho přípravku v dané referenční skupině navyšoval základní úhradu nejvýše do úrovně ceny alespoň jednoho přípravku, která byla platná v rozhodném období 21 dnů ode dne zahájení řízení, ale v době vydání rozhodnutí o úhradě přípravku by cena tohoto přípravku byla vyšší a jestliže ceny i ostatních přípravků v dané referenční skupině budou vyšší než stanovená úhrada přípravku, k žádnému zajištění alespoň jednoho plně hrazeného přípravku v dané referenční skupině nedojde. Pacient by pak v lékárně doplácel rozdíl mezi aktuální (vyšší) cenou a stanovenou výší úhrady přípravku, která by se však rovnala neaktuální ceně platné v rozhodném období 21 dnů od zahájení správního řízení. V tom spočívá zásadní újma na právu pojištěnců na plně hrazený léčivý přípravek. Druhým příkladem je naopak situace, kdy v době vydání rozhodnutí by cena byla nižší oproti ceně v rozhodném období za jinak stejných podmínek. Pak dojde k plýtvání veřejnými prostředky, protože by SÚKL stanovil základní úhradu na vyšší úrovni, než by měl podle aktuální ceny. V tomto případě dojde k porušení veřejného zájmu na hospodárném vynakládání veřejných prostředků a k finanční újmě základního fondu zdravotního pojištění zdravotních pojištěoven. Stěžovateli hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Zrušením daného rozhodnutí nemůže dojít k návratu výše úhrad držitelů rozhodnutí o registraci léčivých přípravků dané referenční skupiny do stavu před vydáním rozhodnutí SÚKL v nyní posuzované věci, neboť naposled uvedené rozhodnutí je předběžně vykonatelné dle § 39h odst. 3 a 4 zákona o veřejném zdravotním pojištění. V mezidobí proběhlo další společné správní řízení o hloubkové revizi výše a podmínek úhrady, které vyústilo v rozhodnutí SÚKL ze dne 16. března 2017. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti tedy nemůže dojít v krátkodobém období k žádné újmě účastníků správního řízení. Naopak nepoměrně větší újmu lze spatřovat na straně stěžovatele a SÚKL, kteří mají chránit shora uvedený veřejný zájem, a museli by závěry městského soudu promítnout do své rozhodovací praxe v jiných věcech. Přiznání odkladného účinku navíc bude v souladu s veřejným zájmem na zajištění kvality a dostupnosti hrazených služeb, fungování systému zdravotnictví a jeho stability v rámci finančních možností systému veřejného zdravotního pojištění. Zároveň není v rozporu s principem právní jistoty adresátů rozhodnutí SÚKL, jelikož je rozhodnutí předběžně vykonatelné.

[7] Nejvyšší správní soud považuje úvodem za vhodné k podanému návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zdůraznit, že pro rozhodnutí o takovém návrhu nemá žádný vliv argumentace pojící se k věcnému posouzení samotné kasační stížnosti, kterou ve svých podáních stěžovatel i žalobce uplatňují. V daném řízení se nelze zabývat věcí samou. Soudu zde tedy nepřísluší jakkoliv reagovat např. na protichůdná tvrzení účastníků o tom, jaké měly správní orgány pro stanovení základní úhrady aplikovat ustanovení, případně zda je výklad příslušných ustanovení zákona přijatý městským soudem v napadeném rozsudku správný.

[8] Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Kromě formální podmínky, jíž je podání návrhu, je tedy v souladu se zmiňovaným ustanovením pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. shora již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Ads 99/2014). Jak dále plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a doložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní (viz usnesení ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32), přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20). Nejvyšší správní soud již v minulosti také konstatoval, že „s ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS).

[9] Pokud jde o tvrzení stěžovatele o skutečnostech, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám, Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že povinnost správního orgánu rozhodnout v souladu s právním názorem krajského (městského) soudu vysloveným v rušícím rozsudku (vydaném v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu) nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. výše již citovaná usnesení sp. zn. 2 Ans 3/2006 a sp. zn. 10 Ads 99/2014). Nadto zdejší soud již v posledně zmiňovaném usnesení výslovně uzavřel, že „[v]ylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen. (...) Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu.“ Ve vztahu k návrhům na přiznání odkladného účinku podaným žalovaným citovaná judikatura dále vychází z toho, že zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. V takových případech bude odložení účinků rozhodnutí krajského soudu podmíněno ochranou důležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která přiznáním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu vydané ve věci týchž účastníků ze dne 20. 6. 2019, čj. 1 Ads 199/2019-77).

[10] V této souvislosti lze poukázat i na usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 As 128/2018-42, které se týkalo udělení oprávnění k využívání radiových kmitočtů Českým telekomunikačním úřadem při provozu bezpilotní helikoptéry (dronu). Nejvyšší správní soud zde přiznal odkladný účinek s tím, že „ (...) v rámci krátkého časového úseku stanoveného pro rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti není schopen detailně a kvalifikovaně posoudit závažnost a důvodnost obav

pokračování

stěžovatele o možných dopadech realizace napadeného rozsudku městského soudu, které jsou navíc technického rázu a vyžadují odborné zhodnocení věci. Proto s ohledem na zásadu předběžné opatrnosti dospěl k závěru, že v dané věci může výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku způsobit nevratnou újmu spočívající ve stěžovatelem tvrzeném narušení bezpečnosti letecké dopravy. Může tak dojít k ohrožení veřejného zájmu, a to zájmu na účelném využívání rádiových kmitočtů, jejichž správu stěžovatel dle zákona o elektronických komunikacích zajišťuje.“ Z uvedeného tak lze dovodit obecnější závěr, dle kterého je v případě technicky složitých kauz, u nichž hrozí v případě nepřiznání odkladného účinku zcela zřejmá nevratná újma, nutno přihlídnout i k zásadě předběžné opatrnosti a v případě pochyb odkladný účinek kasační stížnosti spíše přiznat.

[11] V nyní projednávané věci stěžovatel spatřuje hrozící újmu pro veřejný zájem ve dvou skutečnostech. Předně poukazuje na to, že může dojít k situaci, kdy pojištěnci nebudou mít k dispozici léčivý přípravek, který by byl zcela bez doplatku. Nejvyšší správní soud nepochybně, že pokud by k takové situaci došlo, mohlo by se jednat o ohrožení veřejného zájmu, který má stěžovatel chránit a zajišťovat. Z jeho tvrzení však neplyne, do jaké míry tato situace reálně hrozí. Sám stěžovatel výslovně tvrdí, že se jedná o situaci hypotetickou, jejíž vznik navíc spojuje s existencí dalších předpokladů, které mohou, ale nemusí nastat. Nejprve by muselo dojít k tomu, že by byla cena za obvyklou denní terapeutickou dávku v rozhodném období 21 dní po zahájení řízení nízká, následně by muselo ke dni vydání rozhodnutí dojít k nárůstu ceny této dávky a současně by i ceny ostatních léčivých přípravků v dané referenční skupině musely být vyšší než stanovená úhrada daného přípravku. Uvedené stěžovatel tvrdí pouze hypoteticky a reálnost naplnění zmiňovaných podmínek nijak neupřesňuje a tím spíše ani nedokládá. Netvrdí, že jsou tyto podmínky v dané již věci dány či reálně hrozí. Jak nicméně plyne z výše citované judikatury, tvrzená újma musí být pro přiznání odkladného účinku reálně hrozící a nikoli toliko hypotetická. Podle Nejvyššího správního soudu se s ohledem na tvrzení stěžovatele i povahu dané věci nejedná ani o situaci, v níž by bylo na místě aplikovat zmiňovanou zásadu předběžné opatrnosti a odkladný účinek přiznat. K takové situaci může dojít skutečně jen velmi výjimečně a újma (byť jen hrozící) musí být v takovém případě zjevná a svými důsledky zcela zásadní a nevratná. Stěžovatel např. netvrdí, že by pojištěnci v případě zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku neměli vůbec k dispozici léčivý přípravek k léčbě své nemoci, ale toliko poukazuje na to, že by v případě hypotetického naplnění několika dalších podmínek mohlo dojít k tomu, že by nebyl dostupný žádný léčivý přípravek z dané referenční skupiny zcela bez doplatku. To však bez dalšího nelze považovat za natolik fatální následek, který by měl vést k prolomení obecných zásad plynoucích z jeho judikatury. V nyní posuzované věci se nadto jedná o léčebné přípravky sloužící k léčbě nezhoubných zbytnění prostaty, které vedou k usnadnění močení. Aniž by Nejvyšší správní soud toto onemocnění jakkoliv zlehčoval či snižoval jeho závažnost, není zřejmé, že by se jednalo o přípravek k léčbě život bezprostředně ohrožujících nemocí, případně že by u něj případný doplatek byl obzvláště vysoký. Lze předpokládat, že pokud by tomu tak bylo, stěžovatel by na to v návrhu na přiznání odkladného účinku upozornil. Podle Nejvyššího správního soudu proto z tvrzení stěžovatele, v nichž zcela chybí jakákoliv argumentace naznačující např. možnou výši doplatku (či aktuální výpočet při respektování závěrů městského soudu), vývoj ceny daného přípravku či jiné srovnávací ukazatele, neplynou důvody, které by byly dostatečné k závěru o reálné hrozbě pro důležitý veřejný zájem odůvodňující přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud se zabýval i druhou složkou veřejného zájmu, která je podle tvrzení stěžovatele ohrožena. Tou je hrozící neohospodárné nakládání s prostředky v rámci systému veřejného zdravotního pojištění. Tuto situaci stěžovatel staví zrcadlově k situaci výše popsané a tvrdí, že může dojít k tomu, že ceny za jednu dávku léčiva budou v rozhodném období (v prvních 21 dnech správního řízení) relativně vysoké, avšak do doby vydání rozhodnutí SÚKL klesnou. SÚKL však již bude vázán cenou, která zde byla v rozhodném období, což povede k vynakládání většího množství finančních prostředků ze systému, než by bylo nutné a hospodárné. I pro tuto situaci však podle Nejvyššího správního soudu platí výše již uvedené

závěry. Stěžovatel svá tvrzení výslovně staví toliko na hypotetických situacích, které mohou nastat pouze za splnění dalších podmínek, a současně tato tvrzení nijak neupřesňuje ani nepředkládá žádné důkazy, které by svědčily ve prospěch závěru o reálnosti takového ohrožení veřejného zájmu, případně předpokládaného rozsahu jeho následků.

[13] Jestliže stěžovatel uvádí, že by měl být odkladný účinek přiznán rovněž z důvodu, že budoucí věcné závěry Nejvyššího správního soudu budou mít vliv na další obdobná řízení, resp. na celý systém úhrady léčivých přípravků z veřejného zdravotního pojištění, lze pouze odkázat na závěry vyplývající z rozhodovací praxe zdejšího soudu. Z té plyne, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nelze dosáhnout dočasné změny či „neexistence“ právního názoru již jednou vysloveného v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči kasační stížnosti napadenému zrušujícímu rozsudku krajského (městského) soudu má pouze ten důsledek, že se na rozhodnutí správního orgánu hledí po dobu řízení o kasační stížnosti, jakoby zrušeno nebylo. To mj. znamená, že správní orgán nemá povinnost v dané konkrétní věci vydat do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti nové rozhodnutí. Právní názor vyslovený krajským (městským) soudem ve zrušujícím rozsudku však zůstává přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nedotčen, je tedy pouze na správním orgánu, jakým způsobem bude postupovat v jiných obdobných věcech. Jinými slovy, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nelze dosáhnout toho, aby právní názor již jednou vyslovený v pravomocném rozsudku krajského (městského) soudu přestal po dobu řízení o kasační stížnosti „existovat“. Naopak je povinností správních orgánů tento právní názor zohlednit a vypořádat se s ním i při rozhodování v obdobných věcech, byť s tímto názorem nemusejí nutně souhlasit (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, čj. 5 Afs 3/2013-34).

[14] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že stěžovatel nedostatečně tvrdil a tím spíše ani neprokázal, že by v důsledku účinků kasační stížnosti napadeného rozsudku hrozila reálná újma veřejným zájmům či přímo jeho právům. Vzhledem k tomu, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být splněny kumulativně, nezabýval se Nejvyšší správní soud již dalšími podmínkami pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a návrh zamítl.

[15] K výše uvedenému lze ještě dodat, že tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá výsledek řízení o kasační stížnosti. Usnesení o odkladném účinku s ohledem na svůj procesní charakter navíc nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto při změně skutkových okolností lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodovat i opětovně, stejně tak lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. listopadu 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu